

18. KAPITOLA

Dom Rossovcov bol obklúčený vozidlami FBI a spravodajskými dodávkami. Pri jedálenskom stole vnútri sedeli dvaja agenti s otvorenými notebookmi a čakali na telefonát. Colin sedel za stolom s nimi a pokúšal sa nadviazať rozhovor, zatiaľ čo sa Amy prechádzala po kuchyni, objímajúc sa rukami okolo pása. Kuchyňa bola veľká a v jej strede stál starý rustikálny drevený stôl. Jeho povrch pokrývali rôzne pekáče. Keď Amy zbadala Josie, pohla sa k nim a povedala: „Doniesli ich susedia, a aj niekoľko rodičov z Lucinej školy. Nie je to milé?“

„Áno,“ prisvedčila Josie. „Veľmi ohľaduplné.“

Po Aminom líci sa skotúľala slza, tak si ju zotrela. „Nemôžem jesť. Vy áno?“

Josie si spomenula na citlivý žalúdok a na to, čo by mohla znamenať dlhodobá nevoľnosť, ale zahнала tie myšlienky a venovala Amy slabý úsmev ešte predtým, ako vošla ďalej do miestnosti. „Počas veľkého vyšetrovania nikdy nemôžem jesť.“

Amy zastala a pozrela sa Josie do tváre. Skrivila ústa. „To som vám spravila ja, však?“

Josie prikývla. „Nič to nie je. Už som zažila aj horšie veci. Viem, že ste to nespravili zámerne.“

Niekedy som... stratená,“ povedala Amy. „Akoby som sa strátila vo vlastnej mysli a neviem sa vrátiť. Už sa mi to nestalo roky,

celé desaťročia. Ja... nezvládam to. Lucy. Je to moje dieťaťko. Ne-
zvládnem to.“ Ramená sa jej triasli od námahy, ako sa snažila za-
držať vzlyky. Josie obišla stôl a postavila sa pred ňu.

„Pani Rossová,“ oslovila ju.

Amy preglgla. „Amy, prosím vás. Hovorte mi len Amy.“

„Amy.“

„Colin zavolať doktora. Predpísal mi Xanax. Vedeli ste o tom?“

„Nevedela. Aj som si myslela, že ste niečo užili. Ak si vďaka
tomu viete udržať zdravý rozum, je to múdre rozhodnutie.“

„Otupuje ma to,“ odvetila Amy. „To je všetko. Ach, Lucy moja.“
Stíšila hlas, akoby sa chystala Josie prezradiť tajomstvo. Josie sa
naklonila, aby ju počula. „Viete, čo muži robia s malými dievčat-
kami, keď si ich unesú?“

Josie cítila, ako sa jej opäť zmocňuje ten nepríjemný pocit
a bránila sa mu. „Áno,“ povedala Josie. „Viem.“

Amy prikývla a odvrátila sa. Položila si dlane na obe strany
umývadla a oprela sa oň. Malé okienko nad umývadlom smero-
valo na dvor, ktorý bol plný hračiek a jednej veľkej hracej zostavy
v tvare domčeka na strome. „Vedela som, že áno. Vidím to na vás.
Povedali vám, že som neprešla detektorom lži?“

„Áno,“ povedala Josie.

„Preto si myslia, že som to spravila? Že by som... že by som
niečo také urobila vlastnému dieťaťu?“

„Detektor lži nie je vždy dôveryhodný,“ vysvetľovala Josie. „Ste
pod ohromným tlakom. Môže to spôsobiť, že vaše výsledky nie
sú jednoznačné.“

Amy sa obzrela cez plece na dvere, akoby sa chcela uistiť, že
ich nikto iný nepočuje. „Klamala som manžela. Povedala som
mu, že sa chcem vrátiť do školy a získať vysokoškolský titul. Uro-
bila som všetko, čo bolo treba – mala som výpisy známok, podala

som prihlášku, napísala som hlúpy motivačný list. Dostala som sa tam. Ibaže potom som sa zľakla. Myslí si, že chodím na hodiny, ale nechodím.“

„Ludia klamú aj v horších veciach,“ odvetila Josie. „Čo teda robíte vo voľnom čase? Keď je Lucy v škole?“

Amy si vzdychla. „Upratujem dom. Čudovali by ste sa, koľko neporiadku narobí jedno sedemročné dievča. Niekedy cvičím jogu, inokedy si zas idem zabehať. Potom navarím večeru.“

To ani zďaleka nezaberie celý deň, ale Josie na ňu nechcela tlačiť. Namiesto toho sa spýtala: „Zo školy berie Lucy vaša pestúnka?“

„Áno. Jaclyn ju privedie domov a robí jej program, kým pripravím večeru. Jaclyn si zvyčajne začne robiť aj svoje úlohy do školy. Väčšinou zostane a navečeria sa s nami. Bože, ani som sa s ňou nerozprávala odkedy... sa toto všetko začalo. Je na rodinnej návšteve. Mala by som jej zavolať.“

„Môj tím aj FBI s ňou už hovorili,“ informovala ju Josie. „Dnes sa má vrátiť. Situácia s Lucy ju veľmi rozrušila. Určite vám zavolá, keď sa vráti. Povedzte mi, prečo ste nechodili na tie hodiny? Prečo ste nezačali aspoň s jednou?“

Amy sa na ňu pozrela so smutným úsmevom na tvári. „Nie som veľmi študijný typ, detektívka.“

„Ale prijali vás,“ argumentovala Josie. „Aký odbor ste mali študovať?“

Amy pokrčila plecami. „Nebola som si istá. Nemusela som si hneď vybrať hlavný odbor. Mala som len začať získať kredity za všeobecné vzdelávanie. Každopádne, teraz už na tom nezáleží, však? Na ničom z toho nikdy nezáležalo. Jediné, na čom vždy záležalo, bola Lucy, a ja som ju sklamala. Čo som to za matku, ktorá stratí svoju dcéru na kolotoči, keď sedí hneď vedľa nej?“

Josie sa načiahla a chytila Amy za rameno. „Nie je to vaša chyba. Tým som si istá. Neplytvajte časom a energiou na to, aby ste sa obviňovali.“

Amy nevyzerala, že by ju to presvedčilo, ale zamumlala podakovanie.

Zvuk zvoniaceho mobilu z druhej miestnosti ich oboch vyľakal. Amy sa odstrčila od umývadla a vbehla do jedálne. Nikto z agentov sa na ňu nepozrel, dokonca ani Oaks. Colin len hľadel do stredu stola, kde tancoval Amin telefón, keď pri každom zazvonení zavibroval. Natiahla sa dopredu a schmatla ho. „To je Jaclyn,“ povedala.

Oaks zdvihol ruku. „Pani Rossová, čakáme na telefonát od únoscu. Nemali by ste dlho blokovať linku, keby náhodou zavolał.“

Amy sa pozrela na displej telefónu a neisto zvrážtila čelo. Ukazovákam vážala nad ikonou zdvihnúť.

Colin ju zahriakol: „Nedvíhaj to, Ame. Jaclyn to pochopí.“

„V odkaze stálo ‚zodvihnite každý hovor‘. Každý,“ oponovala Josie.

„Vieme, komu to číslo patrí – vašej opatrovatelke, nie únoscovi,“ povedal Oaks.

Telefón dozvonil. Amy zodvihla zrak z obrazovky a behala pohľadom od Josie k Oaksovi a späť. V miestnosti zavládlo dlhé napätie. Josie počula tikot nástenných hodín aj vravu reportérov zvonku.

Telefón zazvonil znovu a všetci od ľaku poskočili. Amy si telefón prehadzovala v rukách. „Znovu Jaclyn.“

„Nezdvíhaj to,“ bránil jej Colin.

Josie sa načiahla a potiahla ikonku na zdvihnutie hovoru. Prikývla a Amy si pritisla telefón k uchu. Keď pozdravila, z malého reproduktora na druhom konci stola bolo počuť jej hlas. Hlas,

ktorý jej odpovedal, však nebol ženský – nebola to Jaclyn. Bol to mužský hlas, hlboký a chladný.

„Zdravím, Amy.“

Mala som pocit, akoby niekto vysal všetok vzduch z miestnosti. Colin vyskočil zo stoličky. Obaja sediaci agenti začali ťukať do notebookov. Oaks sa naklonil do obývačky a zamával Mettnerovi. Amy natiahla ruku a Josie ju prijala.

„Kto je tam?“ spýtala sa Amy.

Muž sa zasmial. „Som muž, na ktorého si čakala. Čakala si na telefonát odo mňa, nemám pravdu? Polícia ti ukázala môj odkaz, nie?“

Amy sa otočila na Josie s vypleštenými a neistými očami. Josie jej ústami naznačila slová: *Spýtajte sa ho na Lucy.*

Amy jemne prikývla a spýtala sa: „Kde je Lucy?“

Oaks a Mettner sa naklonili cez plece jedného z agentov a pozerali na monitor notebooku. Oaks tichým hlasom prečítal adresu a Mettner povedal: „O desať minút sme tam.“

„Už sme tam dnes boli, keď nám pestúnka dala povolenie na prehliadku bytu. Vezmite si jednotku zvonku,“ inštruoval Oaks Mettnera, keď vybiehal z dverí.

Únosca sa zasmial v telefóne. „Ach, Amy. Ty naozaj nechápeš, čo sa deje, však?“

„Kde je moja dcéra?“ zrevala.

„To ti nemôžem prezradiť,“ odvetil. Škodoradosť v jeho tóne spôsobila, že Josie v žalúdku vzkypela zlosť.

Colin podišiel k manželke. Natiahol ruku, aby mu podala telefón, ale odvrátila sa od neho. Pustila Josinu ruku a prešla do rohu miestnosti. „Čo chcete?“ spýtala sa.

„Čo chcem?“ zopakoval. „Chcem vedieť, aký je to pocit, Amy.“

„Čo za pocit?“

„Prosím ťa, Amy. Obaja vieme, o čom hovorím.“

Jej hlas bol piskľavý. „Neviem, o čom to hovoríte. Chcem svoju dcéru späť. Vráťte mi moju dcérku.“

„Iba ak mi povieš, aký je to pocit, Amy. Aký je to *pocit*?“

„Neviem, o čom to hovoríte. Skrátka mi povedzte, čo chcete. Spravíme čokoľvek. Len nech sa nám Lucy vráti. Vráťte mi ju.“

„Vieš, že to nemôžem urobiť, Amy.“

„Môžete. Len mi povedzte, čo chcete a ja vám to dám.“

„Chcem, aby si čakala.“

Hovor sa skončil.